

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/73/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6116210165
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Deáková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6116210165.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Deákovovej a sudcov JUDr. Jany Haluškovovej a JUDr. Jozefa Zlochu ako členov senátu, v spore žalobcu LITA, autorská spoločnosť, so sídlom v Bratislave, Mozartova 9, 810 01, IČO: 00 420 166, právne zastúpenej JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou so sídlom Advokátskej kancelárie v Bratislave, Nám. Biely kríž 3, P.O.BOX 39, 830 03, proti žalovanému I V K s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Cikkerova 5, 974 01, IČO: 36 054 003, právne zastúpeným JUDr. Oskar Chnápko, advokát, KOVAL & spol., Advokátska kancelária, Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica 1, IČO: 45 018 201, o zaplatenie sumy 1.404,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 15C/159/2016-318 zo dňa 21.09.2017, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobcovi priznáva od žalovaného nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu istiny vo výške 1.404,- Eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.404,- Eur odo dňa 27.05.2016 až do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok) a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

Z jeho dôvodov vyplýva, že vychádzal z ustanovení §190 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z.z. (nový autorský zákon), §5 ods. 14, §18 ods. 2 písm. h), §40 ods. 1, § 48 ods. 1, §49 ods. 1, 2, §56 ods. 1 písm. g), §57 ods. 1, §78 ods. 1, 5, §79 ods. 1, §80 ods. 1, §81 ods. 1 písm. h), i), j), k), §84 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (ďalej aj len „starý autorský zákon“ alebo „AZ“), zo Smernice Európskeho parlamentu a rady č. 2001/29/ES z 22.05.2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (ďalej len „smernica“).

Konštatoval, že žalobca je organizácia kolektívnej správy (ďalej v texte aj „OKS“) na základe oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 Ministerstva kultúry SR zo dňa 11.05.2010 č. MK-663/2010-70/6165, a to na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Postavenie organizácie kolektívnej správy autorských práv má žalobca v zmysle právnej úpravy zákona č. 618/2003 Z.z., ale aj podľa nového autorského zákona č. 185/2015 Z.z., platného od 01.01.2016. Žalobca vykonáva kolektívnu správu na použitie diel ním zastúpených autorov prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení. Pri takýchto spôsoboch použitia diel ide predovšetkým o použitie diel prostredníctvom zvukovoobrazových alebo zvukových zariadení, ktoré sú umiestnené v izbách alebo iných priestoroch ubytovacích zariadení, alebo

v iných prevádzkach ako reštaurácie, kaviarne, bary a podobne. Poskytovanie signálu prostredníctvom týchto technických zariadení pre klientov takýchto prevádzok a zariadení sa považuje za verejný prenos diel. Na použitie predmetov ochrany, ku ktorým spravuje práva žalobca takýmto verejným prenosom, uzatvára žalobca s prevádzkovateľmi daných zariadení hromadné licenčné zmluvy. Základom na určenie licenčnej odmeny je Sadzobník žalobcu, a to časť II., sekcia B, odsek 2.

Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia v štandarde hotel *** Urpín City Residence v Banskej Bystrici na Cikkerovej ulici 5. V tomto zariadení používal v roku 2015 žalovaný predmety ochrany spravované žalobcom, a to prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení. Žalobca má z webovej stránky žalovaného a z ďalších zdrojov voľne prístupných na internete vedomosť o tom, že v zariadení, prevádzkovanom žalovaným, dochádza k verejnému prenosu 27 technickými zariadeniami v izbách hotela Urpín City Residence. V zmysle zákona č.618/2003 Z.z. je možné použiť dielo autora výlučne na základe jeho súhlasu, udeleného prostredníctvom licenčnej zmluvy, okrem prípadov zákonných licencií. Pri danom spôsobe použitia diel ide o kolektívne spravované práva, spravované žalobcom. Na takéto použitie diel autorov, zastupovaných žalobcom, sa vyžaduje súhlas vo forme hromadnej licenčnej zmluvy, uzatvorenej medzi žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy a žalovaným ako používateľom diel. Žalobca navrhoval žalovanému uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy na predmetné použitie diel.

Žalovaný ako člen Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky (ďalej aj len „ZHR“) osobitnou príkaznou zmluvou splnomocnil ZHR na jeho zastupovanie vo veci usporiadania práv a povinností, vyplývajúcich z použitia diel, požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom. Medzi žalobcom a ZHR prebiehali v roku 2015 rokovania o podmienkach hromadnej licenčnej zmluvy, ktoré boli neúspešné. Žalobca vyzval žalovaného vzhľadom na neoprávnené používanie spravovaných predmetov ochrany na vydanie bezdôvodného obohatenia a uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy na zvyšok roka 2015, avšak bezúspešne. Žalobca si preto uplatnil voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel za obdobie od 01.01.2015 do 31.12.2015 vo výške 1.404,- Eur podľa Sadzobníka licenčných odmien.

V priebehu rokovaní ponúkal žalobca členom ZHR pri uzavretí kolektívnej licenčnej zmluvy zľavu vo výške 40 % z ročnej licenčnej zmluvy, avšak takto zvýhodnený návrh ZHR neakceptoval a navrhoval licenčnú odmenu len vo výške 1.000,- Eur za všetkých svojich členov, t.j. viac ako 206 prevádzok, ktorí poskytujú ubytovacie služby s technickými zariadeniami, spôsobilými na verejný prenos, pričom ide o viac ako 10.000 technických zariadení na celý rok 2015. Na neprimeranú ponuku žalobca nepristúpil. ZHR v roku 2015 podalo vo veci Sadzobníka žalobcu aj podnet Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky, odboru zneužívania dominantného postavenia a vertikálnych dohôd. Po prešetrení skutkového a právneho stavu a podaní vysvetlenia žalobcom sa Protimonopolný úrad Slovenskej republiky podnetom ZHR ako nedôvodným nezaoberal.

Žalobca preto vyzval jednotlivých členov ZHR ako priamych používateľov predmetov ochrany verejným prenosom bez súhlasu nositeľov práv, teda aj žalovaného, na vydanie bezdôvodného obohatenia; reakciou bola iniciatíva ZHR na spoločné rokovanie so žalobcom, ktoré sa uskutočnilo dňa 15.10.2015, kedy ZHR predložilo žalobcovi návrh dohody o urovnaní podľa §51 Občianskeho zákonníka, ktorej súčasťou bol návrh Kolektívnej licenčnej zmluvy. Posledné rokovanie medzi žalobcom a ZHR sa konalo dňa 13.01.2016, na ktorom ponúkol zástupca ZHR zaplatenie odmeny za členov ZHR vo výške cca 10 % ročnej licenčnej odmeny. Žalobca s takýmto návrhom nesúhlasil vzhľadom na zákonnú povinnosť rovnakého zaobchádzania s povinnými subjektmi, aj nečlenmi ZHR.

Dôvodom neuzatvorenia kolektívnej licenčnej zmluvy bol spor o výške licenčných odmien, kedy ZHR odmietol akceptovať Sadzobník žalobcu, vychádzajúci z kritérií, stanovených pre licenčné odmeny v §45 AZ a z medzinárodných štandardov, uplatňovaných pre licenčné odmeny zahraničnými partnermi žalobcu, ktorých diela žalovaný vo veľkej miere používa, a ktoré spravuje žalobca. Aj zľava 40% zo Sadzobníka, ponúkaná pri uzatvorení kolektívnej licenčnej zmluvy, bola pre ZHR nepostačujúca.

V zmysle starého autorského zákona vo všeobecnosti platí, že pokiaľ chce ktorýkoľvek používateľ legálne použiť dielo, musí mať predchádzajúci súhlas autora, teda uzatvorenú licenčnú zmluvu. Je na používateľovi, aby uviedol, ktoré diela chce používať a akým spôsobom ich chce použiť a aby autora požiadal o udelenie súhlasu na takto používateľom špecifikované predmety ochrany a spôsoby použitia a nie na autorovi. Pri aplikácii tohto základného pravidla pri verejnom prenose by tak nastala situácia, že by si používateľ musel zistiť programovú štruktúru jednotlivých vysielateľov, autorov a nositeľov práv, ktorých diela budú súčasťou vysielania a tak požiadať buď týchto autorov a nositeľov práv, alebo ich zástupcov, o udelenie licencie. V zmysle výslovnej právnej úpravy a aj jej princípov nie je potrebné, aby sa pred uzatváraním hromadnej alebo kolektívnej licenčnej zmluvy pre daný prípad použitia diel jednotlivou preukazoval presný výpočet spravovaných predmetov ochrany, pretože pri takomto postupe by musel

mať žalovaný presný a konkrétny prehľad o budúcom televíznom a rozhlasovom vysielaní na všetkých staniciach, ktoré má v úmysle sprístupňovať svojim klientom, vrátane kompletného prehľadu o autoroch a iných nositeľov práv k týmto dielam a požiadať autorov a nositeľov práv o udelenie ich súhlasu.

Ministerstvo kultúry SR, vykonávajúce v zmysle §83 AZ dohľad nad výkonom činnosti žalobcu, v Stanovisku z 20.05.2015 poukazuje na §81 ods. 1 písm. g) AZ a uvádza, že väčšina OKS má navyše zoznam nositeľov práv, ktorých zastupuje, uverejnený na svojom webovom sídle. Používateľ teda má na účely uzavretia licenčnej zmluvy možnosť zistiť, ktorých nositeľov práv OKS zastupuje, či už priamo alebo na základe recipročných zmlúv so zahraničnými OKS. Žalobca v súlade s platnými právnymi predpismi vykonáva rozúčtovanie prijatých odmien jednotlivým autorom a nositeľom práv za každé jednotlivé použitie diela, teda za každý predmet ochrany. Preukazovanie konkrétnych autorov a konkrétnych predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou vysielaní v roku 2015, je nereálne a objektívne nemožné. Práve pre vylúčenie takýchto situácií s cieľom zabezpečenia ochrany práv autorov je zavedený inštitút kolektívnej správy, hromadnej licenčnej zmluvy a povinnosti používateľov plniť priamo oprávnenej organizácii kolektívnej správy, pokiaľ nepreukáže používateľ, že kolektívna správa bola vylúčená.

Žalovaný má uzatvorené licenčné zmluvy so SOZA a SLOVGRAM a pri týchto subjektoch nemal preukázaný zoznam nositeľov práv iným spôsobom, ako je to u žalobcu, teda nemal preukázaný zoznam predmetov ochrany. Pri neuzatvorení licenčnej zmluvy dochádza k závažnému zásahu do výhradných autorských práv. Autorské práva sú svojou povahou právami absolútnymi, pôsobia erga omnes, a teda z ich výkonu sú vylúčené všetky ostatné osoby, pokiaľ im to subjekt týchto práv neumožní; autorských práv sa nemožno vzdať, ani ich previesť. Hromadnou licenčnou zmluvou organizácia kolektívnej správy udeľuje používateľom súhlas na používanie predmetov ochrany; je na používateľovi, do akej miery toto právo využíva; podstatou licencie je právo a nie povinnosť používať predmety ochrany. Pokiaľ mieni používateľ realizovať verejný prenos prostredníctvom zvukovoobrazových a zvukových zariadení, je jeho povinnosťou mať uzatvorené licenčné zmluvy buď so všetkými autormi, ktorých diela sú súčasťou televízneho a rozhlasového vysielania, čo je nereálne, alebo mať uzatvorené hromadné licenčné zmluvy s organizáciami kolektívnej správy, ktoré zastupujú autorov a nositeľov práv diel, ktoré sú súčasťou televízneho a rozhlasového vysielania.

K duplicite kolektívne spravovaných práv medzi jednotlivými organizáciami kolektívnej správy v Slovenskej republike nedochádza. Uzatvorením zmluvy so SOZA žalovaný získal súhlas autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam. Uzatvorením zmluvy so SLOVGRAM získal súhlas výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto práv. Nezískal však súhlas autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, a napriek tomu nakladal s dielami týchto autorov a iných nositeľov práv, zastúpených žalobcom formou verejného prenosu diel.

Žalobcom zastupovaný okruh autorov je výrazne vyšší v porovnaní s ostatnými organizáciami kolektívnej správy (SOZA, SLOVGRAM). Žalobca v 2015 uzatvoril hromadné licenčné zmluvy na rovnaké predmety ochrany, ako je to v prejednávanej príhode, s 218 subjektmi - prevádzkovateľmi ubytovacích zariadení, za odmenu podľa Sadzobníka žalobcu. Na základe toho žalobca vypočítal obvyklú licenčnú odmenu pre žalovaného za rok 2015. Aj Ústavný súd SR v uznesení II.ÚS 101/2011 z 24.03.2011 považoval uzatvorenie licenčných zmlúv s inými používateľmi podľa sadzobníka odmien za dôkaz toho, že iní používatelia na rozdiel od sťažovateľa považovali odmenu za primeranú. Odmena, obvyklá na získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva (§56 ods. 1 písm. g) AZ), je podkladom pre výšku bezdôvodného obohatenia, ktoré je jedným z práv autora. Výška bezdôvodného obohatenia je hmotnoprávnym predpisom pevne stanovená ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; je explicitne stanovená zákonom a nie je daná možnosť voľby alebo úvahy pri jej výške. Pre vznik nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je podľa §56 Autorského zákona postačujúce preukázať, že do autorského práva sa neoprávnené zasiahlo, čo žalobca preukázal.

Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia za neoprávnené používanie predmetov ochrany vychádza žalobca zo Sadzobníka, uverejneného na www stránke žalobcu a z počtu zvukovoobrazových zariadení v prevádzke žalovaného Hotel Urpín City Residence. Podľa týchto údajov žalovaný v roku 2015 verejne vyhlasoval, že poskytuje hosťom ubytovanie v 27 ubytovacích jednotkách, rozdelených do 4 kategórií, pričom pri každej kategórii ubytovania uvádza, že sú vybavené televízorom a satelitom. Deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacích jednotkách žalovaného znamená, že na izbách sú umiestnené funkčné zariadenia, vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, a teda že žalovaný ponúka vo svojom trojhviezdičkovom zariadení

ubytovaným hosťom funkčné zariadenia, čím potvrdil verejný prenos. Na základe uvedených verejných vyhlásení žalovaného mal žalobca preukázaný počet zvukovoobrazových a zvukových zariadení.

Podľa §81 ods. 1 písm. h) AZ je OKS povinná uzatvárať zmluvy s používateľmi za primeraných a rovnakých podmienok. V zmysle §81 ods. 1 písm. g) AZ má používateľ možnosť požiadať žalobcu o vydanie potvrdenia, či je konkrétny nositeľ práv zastupovaný danou organizáciou. Žalovaný nikdy nepožiadaval žalobcu o vydanie potvrdenia.

Žalobca je jedinou organizáciou kolektívnej správy v Slovenskej republike, ktorá je na základe priameho mandátu, vyplývajúceho z oprávnenia Ministerstva kultúry SR a zmlúv o zastupovaní, oprávnená vykonávať správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Tým je daná jeho aktívna legitímácia v spore.

Pokiaľ žalovaný predkladal analýzu licenčných platieb spoločnosti KPMG, vypracovanú 20.09.2015, tvrdiac, že žalobca si uplatňuje odmeny štvornásobne vyššie ako organizácie kolektívnej správy v iných štátoch Európskej únie a poukazujúc na judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej, ak organizácia kolektívnej správy požaduje za svoje služby sadzby, ktoré sú podstatné vyššie ako sadzby uplatňované v iných členských štátoch, ktorú skutočnosť je potrebné považovať za indíciu o zneužití dominantného postavenia, okresný súd uzavrel, že predmetom sporu nie je stanovenie optimálnej priemernej ceny, ale vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška je stanovená Autorským zákonom (§56 ods. 1 písm. g/).

Analýza bola vypracovaná na základe objednávky ZHR a samotní autori túto analýzu označujú ako štúdiu, uvádzajúc, že jej cieľom je analyzovať spôsob a výšku úhrady poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy a na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatku. Autori tejto analýzy súčasne uvádzajú v časti dôležité upozornenia, že primárne zdroje predstavovali predovšetkým dáta, poskytnuté ZHR a rozhovory so zástupcami a zamestnancami OKS jednotlivých krajín. O aké dáta sa jednalo, nie je v analýze bližšie uvedené. Sekundárny zber informácií bol podľa autorov tejto analýzy čerpaný z dát štatistického úradu Európskej komisie, dokumentov poskytnutých ZHR a dostupných sadzobníkov. Autori nemali k dispozícii všetky informácie, všetky sadzobníky a nezohľadňovali všetky organizácie kolektívnej správy v porovnávaných krajinách. Samotní autori analýzy tiež konštatujú, že vykonali určité analytické procedúry na základe dostupných informácií, a že nemožno vylúčiť prípadné nezrovnalosti či skreslenie informácií, spôsobené zámerným poskytnutím nepravdivých údajov zdrojovými subjektmi.

Analýza vychádza z porovňovania vybraných krajín - Taliansko, Francúzsko, Nemecko, Rakúsko, Španielsko, Česká republika a Slovenská republika. Krajiny boli vybrané v spolupráci zo zadávateľom, čo znamená, že už výber krajín bol tendenčný a účelový najmä z toho dôvodu, že vo Švajčiarsku, ktoré nie je členom EÚ, vôbec nedochádza k výberu poplatkov za verejný prenos, realizovaný technickými zariadeniami v izbách ubytovacích zariadení. Autorom analýzy sa napr. vôbec nepodarilo zistiť výšku poplatkov za verejný prenos v Rakúsku. Pri komparácii licenčných odmien sa autori sústreďovali na autorov audiovizuálnych diel, pričom ostatné, podľa tvrdenia autorov analýzy minoritnej časti, nebrali pri porovnávaní licenčných odmien do úvahy. S takýmto skresľujúcim postupom nemožno súhlasiť.

Navyše z analýzy nie je zrejmé, kto sa v jej kontexte považuje za autora audiovizuálneho diela. Tento pojem sa značne odlišuje v rôznych krajinách sveta. V Českej republike sa za autora audiovizuálneho diela považuje výlučne režisér audiovizuálneho diela a v Slovenskej republike sa za autora audiovizuálneho diela považujú najmä, teda nielen režisér, autor scenára, autor dialógov a autor hudby. Zákon navyše v Slovenskej republike len demonštratívne stanovuje počet autorov audiovizuálnych diel. Za autora audiovizuálneho diela sa teda považuje každá osoba, ktorá sa tvorivou činnosťou podieľala na jeho vytvorení. Je to najmä kameraman, sú to napríklad autori výtvarnej zložky, to znamená výtvarníci pri animovaných dielach.

Žalobca je tou organizáciou kolektívnej správy, ktorá na zmluvnom základe zastupuje producentov a autorov z USA. Jedná sa o dominantnú skupinu nositeľov práv. Česká DILIA, na ktorú odkazuje analýza, nezastupuje amerických producentov.

Autori pri porovnávaní odmien v úvode analýzy uviedli, že zohľadňujú všetky zľavy poskytované jednotlivými organizáciami kolektívnej správy, minimálne pri žalobcovi je však analýza neúplná a nepresná. Autori analýzy uvádzajú iba 10 % zľavu za včasné uzatvorenie zmluvy a vôbec neuvádzajú ďalšie zľavy poskytované žalobcom, odstupňované podľa počtu používaných zariadení. Nie je zohľadnená ani zľava, ktorú žalobca využíva, ak sa uzatvára kolektívna licenčná zmluva, a ktorú žalobca ponúkal členom ZHR vo výške 40 %, hoci je pravda, že ZHR takúto ponuku neprijal.

V časti, týkajúcej sa Nemecka, analýza vôbec nezahŕňa OKS BILD KUNST, ktorá zastupuje významnú časť audiovizuálnej tvorby, keďže zastupuje režisérov audiovizuálnych diel a kameramanov ako aj práva autorov výtvarných a fotografických diel, ktoré sú tiež súčasťou televízneho vysielania. Analýza uvádza ako jedinou organizáciu, zastupujúcu autorov audiovizuálnych diel výhradne VG Wort, čo je nezodpovedajúce realite, keďže táto zastupuje iba autorov scenárov a literárnych predlôh.

Vo Francúzsku autori analýzy pri výpočte uplatňovaných odmien opomenuli zaradenie platieb organizácie SACD, ktorá zastupuje najpodstatnejšiu časť autorov audiovizuálnych diel a diel použitých v audiovizuálnych dielach.

Ohľadom Talianska berie analýza do úvahy iba organizáciu SIAE, pričom vo výpočte zastupovaných autorov absentujú autori audiovizuálnych diel, to znamená, že opätovne nemožno vykonať porovnanie. V analýze ohľadom Rakúska samotní autori neboli schopní určiť podiel autorov audiovizuálnych diel na celkovo vybraných odmenách, pričom organizácia kolektívnej správy VdFS, ktorá zastupuje podstatnú časť audiovizuálnej tvorby, vyberá licenčné odmeny od televíznych vysielateľov a nie priamo od hotelových zariadení, a preto tieto poplatky nie sú vôbec zahrnuté v celkovom prehľade.

Skreslenie údajov v analýze má potom za následok skutočnosť, že sadzby uplatňované v Českej republike boli znížené 1,1-krát násobne, v Nemecku 2,59 násobne, vo Švajčiarsku 4,46 násobne, vo Francúzsku 2,28-krát násobne, v Taliansku 1,87-krát násobne, v Španielsku 1,62 násobne a v Rakúsku 2,75 násobne. Žalovaným predložená analýza je nepoužiteľná na určenie výšky obvyklej licenčnej odmeny, ale aj na určenie primeranej výšky licenčnej odmeny.

Ohľadom analýzy okresný súd uzavrel, že ide o porovnávaciu štúdiu - analýzu licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybraných krajinách EÚ, pričom nejde o nezávislú štúdiu, samotní autori ju označujú len ako štúdiu, ktorej cieľom je analyzovať spôsob a výšku poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách EÚ a na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatkov, odvádzaných hotelovými a reštauračnými zariadeniami kolektívnym správcom.

Ak používateľ nesúhlasí s podmienkami príslušnej organizácie kolektívnej správy, má legálnu možnosť podať žalobu na súd o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy. Žalovaný tak neurobil napriek výzve žalobcu, že má možnosť usporiadať si vzťahy voči nemu takýmto spôsobom. Ani podanie takejto žaloby (podľa §82 ods. 1 AZ) by samo osebe neznamenalo oprávnenie používateľa používať predmety ochrany. Pokiaľ by totiž používateľ podal takúto žalobu, bolo jeho povinnosťou zložiť bankovú záruku alebo zložiť peňažné prostriedky do notárskej úschovy alebo úschovy súdu. Predmetom tohto sporu a dokazovania však nie je určovanie primeranej odmeny. Preto analýza KPMG je nepoužiteľná v tomto spore.

Používatelia, ktorí neuzatvorili zmluvy v čase stanovené žalobcom podľa Sadzobníka, nemali žiadny nárok na zľavy a ani im neboli poskytnuté.

Tvrdenia žalovaného o tom, že je nespravodlivé platiť rovnaké platby za rovnaké služby v Bratislave a v Banskej Bystrici, je irelevantné; aj tvrdenia žalovaného, či zvukovoobrazové zariadenia v ubytovacích kapacitách žalovaného boli spôsobilé sprostredkovať signál, prostredníctvom ktorého sa šíri vysielanie, keď žalobca opiera svoj návrh len o existenciu 27 kusov zvukovoobrazových zariadení, nachádzajúcich sa v izbách ubytovacieho zariadenia prevádzkovaného žalovaným, je nespôsobilé vyvrátiť tvrdenia žalobcu.

Okresný súd konštatoval, že žalobca je aktívne legitimovaný v prejednávanej veci. Autorský zákon je normou *lex specialis* vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, ktorý je normou *lex generalis*. V zmysle §84 ods. 1 AZ, ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa §80, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti, vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívne správy, ktorá vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, ďalej na základe toho oprávnenia vykonáva dobrovoľnú kolektívnu správu v odbore verejného prenosu akýmkoľvek technickými prostriedkami. Ak používateľ chce používať predmety ochrany a ak je na daný spôsob používania predmetov ochrany udelené oprávnenie na kolektívny výkon správy, tak používateľ je povinný splniť svoje povinnosti priamo oprávnenej organizácii kolektívnej správy, pokiaľ používateľ nepreukáže, že konkrétny nositeľ práv kolektívnu správu vylúčil.

Žalobca, ako organizácia kolektívnej správy, zriadená v zmysle §78 a §79 AZ Ministerstvom kultúry SR, má oprávnenie na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov, a to na základe a v rozsahu zmlúv s autormi a v zmysle §81 ods. 1 písm. i) AZ má právo vymáhať vo svojom mene v prospech nositeľov práv bezdôvodné obohatenie z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva. Pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného súd vychádzal zo Sadzobníka žalobcu, ktorý je

vytvorený v súlade s autorským zákonom, pretože iná pomôcka na výpočet bezdôvodného obohatenia neexistuje a v danom prípade nie je možné ani použitie voľnej úvahy. Výška bezdôvodného obohatenia sa tak použitím Sadzovníka opiera o kritériá, nastavené v súlade s autorským zákonom a smeruje k napraveniu a vyváženiu ujmy, ktorá použitím diel bez ich súhlasu autorom vznikla.

Žalobcom uplatnený nárok okresný súd posudzoval ako osobitný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, upravený osobitným predpisom - Autorským zákonom č. 185/2015 Z.z., ktorý s účinnosťou od 01.01.2016 zrušil zákon č. 618/2003 Z.z., a ktorý v ustanovení §190 ods. 1 odkazuje na použitie Autorského zákona č. 618/2003 Z.z., čo sa týka vzniku právnych vzťahov vzniknutých pred 31.12.2015, resp. nárokov z nich vyplývajúcich, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich. Preto okresný súd vychádzal z Autorského zákona č. 618/2003 Z.z..

Žalovaný je prevádzkovateľom hotelového zariadenia, v ktorom pre hostí v žalovanom období poskytol v rámci vybavenia okrem iného aj káblovú televíziu, čím im umožnil sledovanie televíznych programov. Samotné umiestnenie zvukovoobrazových zariadení v izbách ako také síce nepredstavuje verejný prenos, avšak poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ubytovaných v zariadení, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu, verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22.05.2001. Uvedené tiež potvrdzuje rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-306/05 a C-162/10, v ktorom súdny dvor uviedol, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. V spore preto nebolo potrebné preukazovať funkčnosť televíznych prijímačov. Takéto námietky popierajú samotný zmysel a účel právnej úpravy ochrany majetkových práv prostredníctvom organizácie kolektívnej správy.

Podľa §56 Autorského zákona postačuje, ak sa v konaní preukázalo, že do autorského práva sa zasiahlo neoprávneným spôsobom. V prejednávanej veci žalovaný došlo k porušeniu autorských práv, žalovaný ani ZHR, ktorého členom žalovaný je, nemajú súhlas na používanie diel, či už formou hromadnej alebo kolektívnej licenčnej zmluvy. Preto žalovaný mal povinnosť uzavrieť hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom na používanie predmetov ochrany ďalším verejným prenosom. Tým, že neuzavrel takúto licenčnú zmluvu, realizoval ďalší verejný prenos, neoprávnené zasiahol do práv autorov a nositeľov práv zastupovaných žalobcom. S touto skutočnosťou je priamo spojená povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie podľa §56 ods. 1 písm. g) AZ vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie v obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Pre vznik nároku OKS na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, a je postačujúce, aby OKS preukázala aspoň druhoivo, akých nositeľov práv zastupuje a že dochádzalo alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k produkcii diel autorov, zastupovaných danou OKS.

Predmetom sporu je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od obvyklej odmeny. Na základe počtu technických zariadení, verejne deklarovaných žalovaným na jeho www stránke, vypočítal žalobca obvyklú licenčnú odmenu za rok 2015 vo výške 702,- Eur. Výška nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je explicitne stanovená zákonom vo výške dvojnásobku odmeny, t.j. 1.404,- Eur.

Súd prvej inštancie žalobe vyhovel, a to aj ohľadom úroku z omeškania vo výške 5 % ročne, počítaného z istiny - sumy 1.404,- Eur od 27.05.2016 do zaplatenia.

O trovách konania súd rozhodol podľa §255 ods. 1 a §262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej v texte aj „C.s.p.“) s tým, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanému, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením súdny úradník.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalovaný. Z dôvodov §365 ods. 1 písm. b) C.s.p. (okresný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) a z dôvodu §365 ods. 1 písm. e) C.s.p.(okresný súd nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností) žiadal, aby krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázal na to, že predložil okresnému súdu analýzu licenčných platieb hotelových a reštauračných zariadení kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy zo dňa 12.09.2016, ktorou poukázal na neprimeranú výšku licenčnej odmeny, požadovanú žalobcom v tomto spore.

Okresný súd dňa 21.09.2017 vydal odvolaním napadnuté rozhodnutie, ktorým žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Následne dňa 26.09.2017 bolo žalovanému doručené právnym zástupcom žalobcu podanie,

v ktorom sa obsiahlo vyjadruje k podaniu žalovaného zo dňa 14.09.2017, ktorým podaním žalovaný predložil okresnému súdu analýzu licenčných platieb. Písomné vyhotovenie napadnutého rozhodnutia bolo žalovanému doručené 24.10.2017; v odôvodnení sa okresný súd odvoláva na tvrdenia a argumentáciu žalobcu, ktorú vyslovil vo svojom podaní, doručenom žalovanému až 5 dní po vyhlásení napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na rozsudok ESLP vo veci Xa ďalší proti Slovenskej republike zo dňa 27.04.2010, sťažnosť č. 23083/05, kde ESLP konštatoval porušenie práva na spravodlivý proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Dohovoru v dovolacom konaní v dôsledku skutočností, že Najvyšší súd SR nezaslal sťažovateľom na vyjadrenie stanovisko žalobcov k ich dovolaniu. Poukázal aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I ÚS 49/2001 zo dňa 19.12.2001, v ktorom vyslovil, že zásada kontradiktórnosti je porušená tam, kde súd odníme strane sporu možnosť vyjadriť sa k dôkazu, ktorý obsahoval zistenie, významné pre jeho rozhodnutie a vytvorí tak dotknutej strane podstatne nevýhodnejšie podmienky na preukázanie svojich tvrdení, než akými disponuje druhá strana. Okresný súd použil v odvolaní napadnutom rozhodnutí argumentáciu a založil svoje rozhodnutie na tvrdeniach žalobcu, ktoré bolo žalovanému doručené až 5 dní po vyhlásení rozsudku, preto žalovaný nemal možnosť akýmkoľvek spôsobom sa k nemu vyjadriť. Týmto postupom okresného súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Okresný súd Banská Bystrica uvádza v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na strane 7, že žalovaný svojím podaním spochybňuje existenciu verejného prenosu v jeho zariadení Hotel Lux v Banskej Bystrici. Žalobca (správne má byť žalovaný - pozn. odvolacieho súdu) je vlastníkom a prevádzkovateľom iného hotelového zariadenia, a to hotela Urpín City Residence, ktorý sa nachádza na ulici J. Cikkeru 5 v Banskej Bystrici.

Žalovaný predložil prvostupňovému súdu analýzu KPMG zo dňa 12.09.2016, avšak súd vo odôvodnení napadnutého rozhodnutia na strane 11 uvádza analýzu, ktorá mala byť vypracovaná 20.09.2015. Žalovaný okresnému súdu nikdy neprekladal inú analýzu, ako zo dňa 12.09.2016.

Podľa tvrdení žalobcu má tento uzatvorených celkom 218 zmlúv. Z listinného dôkazu, ktorý na pojednávaní dňa 21.09.2017 predložil žalovaný, vyplýva, že v roku 2015 bolo na území SR celkom 3 724 ubytovacích zariadení. Žalovaný (správne má byť žalobca - pozn. odvolacieho súdu) tak podľa svojich tvrdení má uzatvorené licenčné zmluvy s necelými 6 % z celkového počtu ubytovacích zariadení na území Slovenskej republiky, pričom základom určenia licenčnej odmeny je sadzobník žalobcu, v ktorom absentuje akákoľvek metodika výpočtu licenčných odmien, z ktorej by bolo možné posúdiť jej primeranosť, racionálnosť ako aj ekonomickú udržateľnosť.

Za týmto účelom žalovaný predložil prvostupňovému súdu analýzu KPMG, ktorou preukázal, že priemerná výška mesačného poplatku kolektívnemu správcovi, ochraňujúcemu záujmy tvorcov audiovizuálnych diel, prepočítaná za jednu izbu, je celkom 0,54 Eur za mesiac na izbu. Takýto priemerný mesačný poplatok za jednu izbu je v rámci európskych krajín ako aj krajín EÚ považovaný za optimálny vo vzťahu k žalobcovi a k jeho nároku. Takúto sumu je možné považovať aj za obvyklú odmenu v zmysle §56 ods. 1 písm. g) AZ. Spôsob určenia obvyklej odmeny, predpokladanej uvedeným zákonným ustanovením, starý Autorský zákon žiadnym bližším spôsobom nešpecifikuje. Podľa výslovnej právnej úpravy pri výške bezdôvodného obohatenia v prípade porušenia práva duševného vlastníctva sa vychádza z odmeny zvyčajnej (obvyklej) v čase neoprávneného zásahu. Žalobca žiadnym spôsobom túto výšku nepreukazuje a za obvyklú odmenu považuje odmenu, ktorú jednostranne určuje ďalších subjektom podľa svojho sadzobníka, pričom takýto spôsob určenia nemožno považovať za súladný so zákonom. Za obvyklú odmenu nemožno považovať odmenu určenú podľa sadzobníka. Primeranosť takejto odmeny resp. jej charakterizovania ako obvyklej vylučuje aj monopolné postavenie žalobcu; v týchto právnych vzťahoch žalovaný a rovnako tak ani iné subjekty nemajú možnosť namietat' výšku jednostranne zo strany žalobcu určenej obvyklej odmeny. Primeranosť odmeny je nutné posudzovať v širšom územnom meradle a pri posudzovaní obvyklej výšky odmeny posudzovať aj iné subjekty, ktoré poskytujú obdobné služby ako žalobca. Na území SR obdobné subjekty nevykonávajú svoju činnosť, preto je nutné za účelom určenia obvyklej výšky odmeny posudzovať aj organizácie kolektívnej správy, ochraňujúcich záujmy tvorcov audiovizuálnych diel tak ako žalobca, v celoeurópskom meradle. Žalovaný toto preukazuje predloženou analýzou KPMG. Nutnosť posudzovania primeranej odmeny v širšom územnom meradle než je územie Slovenskej republiky je nevyhnutné aj z dôvodu, že žalobca zastupuje na území SR aj zahraničné organizácie kolektívnej správy, zastupujúce zahraničných nositeľov autorských práv.

Žalovaný tiež navrhol nariadiť znalecké dokazovanie na určenie výšky obvyklej ceny za verejný prenos diel autorov, ktorých zastupuje žalobca. Prvostupňový súd znalecké dokazovanie nenariadil a uviedol, že žalovaným predloženú analýzu nemožno považovať za nezávislú štúdiu, preberajúc argumentáciu žalobcu v podaní, ktoré žalovanému ani nebolo doručené pred vydaním napadnutého rozhodnutia. Hoci

žalobca v celom rozsahu spochybňuje analýzu KPMG, pravdivosť svojich tvrdení nepreukázal žiadnymi dôkaznými prostriedkami a prvostupňový súd ani žiadnym spôsobom neverifikoval ani nedokazoval skutočnosti, ktorými žalobca uvedenú analýzu spochybnil. Okresný súd si tvrdenia žalobcu jednostranne osvojil a prevzal ich do dôvodov svojho rozsudku.

Okresný súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal so skutočnosťami, namietanými žalovaným, že pri určovaní obvyklej ceny by sa malo prihliadať aj na jednotlivé rozdiely v rámci regiónov resp. krajov. V listinnom doklade predloženým žalovaným na pojednávaní dňa 21.09.2017 sú uvedené kapacity obsadenosti podľa jednotlivých krajov, ako aj porovnanie tržieb za ubytovanie v jednotlivých krajoch. Z uvedeného možno vyvodit' zjavný nepomer medzi Bratislavským krajom a ostatnými kraji, pričom ide o niekoľkonásobné rozdiely. Tieto skutočnosti nemožno opomenúť a mali by byť zohľadnené pri určení obvyklej licenčnej odmeny. Nie je akceptovateľné, aby žalobca požadoval rovnakú výšku úhrady licenčnej odmeny v Bratislavskom kraji a v ostatných krajoch, keďže ubytovacie zariadenia v Bratislavskom kraji majú neporovnateľne vyššiu obsadenosť ako aj vyššie tržby za ubytovanie.

Okresný súd sa mal pred vydaním napadnutého rozhodnutia prejudiciálne zaoberať otázkou, čo možno považovať za obvyklú licenčnú odmenu, čo neurobil. Napadnutým rozhodnutím priznal žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.404,- Eur, ktoré predstavuje dvojnásobok nie obvyklej, ale žalobcom určenej licenčnej odmeny.

Preto navrhol rozsudok okresného súdu v plnom rozsahu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť a uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Žalobca je v spore, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 16Co/89/2016 s iným žalovaným LUX - BD, s.r.o., ktorého zastupuje tiež advokát JUDr. Oskar Chnápko, a kde sa jedná o skutkovo a právne obdobnú vec. Právny zástupca žalovaného v tomto konaní doručil dňa 13.09.2017 e-mailom právnenmu zástupcovi žalobcu podanie, kedy sa jednálo o predloženie analýzy KPMG. Vzhľadom na termín pojednávania, vytyčený v danej veci, došlo k odročeniu pojednávania a žalobca sa v tejto veci vyjadril písomne podaním zo dňa 22.09.2017. Podanie doručoval aj JUDr. Oskarovi Chnápko. Následne pri zakladaní podania z 22.09.2017 do advokátskeho spisu žalobca zistil, že na podaní síce uviedol správnu spisovú značku, avšak nedopatrením uviedol žalovaného IVK, s.r.o.. Obratom žalobca oznámil súdu ku konaniu sp.zn. 16Co/89/2016 a aj právnenmu zástupcovi žalovaného svoj omyl a doručil súdu a aj právnenmu zástupcovi žalovaného opravené podanie. Dokonca na pojednávaní, konanom vo veci sp. zn. 16Co/89/2016, sudca aj skonštatoval, že zo strany žalobcu došlo ku chybe v označení žalovaného a žalobca chybu opravil. O týchto tvrdeniach predložil k vyjadreniu listinné doklady (viď č.l. 353 až 357 spisu).

Vzhľadom na uvedené v prejednávacom prípade nejde o situáciu, kedy nedoručil okresný súd vyjadrenie druhej strany na vyjadrenie strane sporu, pretože žalobca zasielal písomné podanie - stanovisko k analýze KPMG zo dňa 22.09.2017 v inom konaní, vedenom na okresnom súde, kedy administratívnu chybou uviedol nesprávne označenie žalovaného, žalovaným uvádzané stanovisko žalobcu je datované 22.09.2017 a na poštovú prepravu bolo dané 22.09.2017; pokiaľ by aj bol okresný súd založil podanie žalobcu z 22.09.2017 do spisu vedeného pod sp. zn. 15C/159/2016, tak sa jedná o podanie, na ktoré by sa nemohlo v konaní prihliadať, keďže vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom 21.09.2017. Žalovaný iba zneužil pochybenie právneho zástupcu žalobcu, keď tento v konaní vedenom pod sp.zn. 16Co/89/2016 nesprávne označil žalovaného a žalobca túto skutočnosť zneužil na nedôvodné a neopodstatnené tvrdenie, že súd prvej inštancie mu uprel jeho procesné práva.

Okrem toho žalobca sa na pojednávaní dňa 21.09.2017 ústne, podrobne a rozsiahlo vyjadril k podaniu žalovaného, doručeného súdu 14.09.2017, týkajúceho sa analýzy KPMG, a ktoré je identické s podaním právneho zástupcu žalovaného, založeného ním do spisu pod sp.zn. 16Co/89/2016. Uvedená skutočnosť je preukázateľná aj zvukovým záznamom z pojednávania. Navyše sporné podanie žalobcu z 22.09.2017 sa ani nenachádza v súdnom spisu 15C/159/2016, ale v spise 16Co/89/2016. Súd pri vyhotovení rozsudku nesporne vychádzal z vyjadrenia ústneho vyjadrenia žalobcu na pojednávaní.

Skutočnosť, že súd na strane 7 rozsudku spomína ubytovacie zariadenie Hotel Lux v Banskej Bystrici, je iba dôsledkom nedopatrenia, keď okresný súd citoval text z vyjadrenia žalobcu zo dňa 17.08.2016, v ktorom žalobca skutočne nedopatrením uviedol toto zariadenie (že žalovaný je vlastníkom či prevádzkovateľom Hotela Lux).

Ohľadom výhrady žalovaného, že nikdy nepredkladal do spisu analýzu KPMG z 20.09.2016, ale iba analýzu z 12.09.2016, v tomto má pravdu a je nesporné, že v konaní bola predložená iba jedna analýza KPMG, a to zo dňa 12.09.2016.

Ohľadom výšky bezdôvodného obohatenia odvíjajúceho sa od obvyklej odmeny žalobca zotrval na svojom vyjadrení, že obvyklá odmena je taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom v Slovenskej republike a za akú používatelia získavali licenciu. Žalobca založil do spisu všetky hromadné licenčné zmluvy, ktoré uzatvoril v roku 2015 a ktorými poskytol licencie na ďalší verejný prenos. Z uvedených zmlúv je nesporné, že žalobca uzatváral v roku 2015 s používateľmi hromadné licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa sadzovníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych diel, účinných od 01.01.2015. Nerešpektovanie takejto dohodnutej odmeny ako obvyklej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si plnia svoje povinnosti.

Opätovne poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 101/2011 z 24.03.2011.

Zdôraznil, že s používateľmi, ktorí v roku 2015 neoprávnene zasahovali do práv autorov a iných nositeľov práv, uzatvoril celkom 312 dohôd o urovaní, na základe ktorých títo používatelia vysporiadali svoje povinnosti podľa sadzovníka žalobcu.

Žalovaný tvrdí, že na pojednávaní 21.09.2017 predložil súdu listinný dôkaz, že v roku 2015 bolo na území SR celkovo 3 724 ubytovacích zariadení a žalobca tak mal uzatvorené licenčné zmluvy len s necelými 6% ubytovacích zariadení. Zo zvukového záznamu z pojednávania je zrejmé, že žalobca sa k tomuto dôkazu žalovaného vyjadril. Nie v každom ubytovacom zariadení dochádza k verejnému prenosu prostredníctvom technických zariadení. Z celkového počtu ubytovacích zariadení 3 724 evidovaných Štatistickým úradom SR v roku 2015 (je napr. 816 ubytovaní v súkromí, 342 turistických ubytovní, 60 chatových osád, 952 ostatných hromadných ubytovaní a tiež 852 penziónov, mnohé poskytujú ubytovanie len v niekoľkých izbách) - v týchto zariadeniach v drvivej väčšine k verejnému prenosu nedochádza. Zo skúseností žalobcu nie všetky štatisticky evidované ubytovacie zariadenia boli aj skutočne prevádzkované. Niektorí prevádzkovatelia prevádzkujú viac ubytovacích zariadení a napr. v prípade kúpeľov často ide o počet presahujúci 10 ubytovacích zariadení. Tvrdenie žalovaného, že žalobca uzatvoril zmluvy s menej ako 6% ubytovacích zariadení z celkového počtu zariadení v Slovenskej republike, je tak nepravdivé a účelové.

Vo vzťahu ku žalovaným predloženej analýze KPMG z 12.09.2016 ako dôkazu o obvyklej odmene žalobca uviedol, že samotná analýza si nekladla za cieľ zistiť obvyklú licenčnú odmenu, ale jej cieľom bolo analyzovať spôsob a výšku úhrady poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy a na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatkov, odvádzaných hotelovými a reštauračnými zariadeniami kolektívnym správcom. Analýza vykazuje celý rad nedostatkov jednak vo vzťahu k malému a účelovo vybranému počtu porovnávacích krajín, k odlišnej legislatívnej autorskoprávnej úprave v porovnávaných krajinách, čo analýza vôbec nezohľadňuje, neúplnosti a nesprávnosti údajov a v porovnávaní sadzieb (výšky poplatkov) na nerovnakom základe.

Žalobca podrobne rozviedol k jednotlivým porovnávaným krajinám (Slovenská republika, Česká republika, Nemecko, Švajčiarsko, Francúzsko, Taliansko, Španielsko, Rakúsko) konkrétne skutočnosti ohľadom autormi analýzy konštatovaných zistení.

Samotná analýza neobsahuje žiadne prílohy ako dôkazy o pravdivosti v nej uvádzaných údajov. Žalobca poukázal na jej nedostatky, čo žalovaný nevyvrátil ani neuviedol svoje skutkové tvrdenia. Žalobca s podaním zo dňa 17.08.2016 založil do spisu zoznam partnerských organizácií kolektívnej správy, pre ktoré vykonáva kolektívnu správu práv v Slovenskej republike a už len z tohto zoznamu je zrejmé, že analýza nezohľadňuje pôsobenie všetkých organizácií kolektívnej správy v porovnávaných krajinách.

Tvrdenie žalovaného, že pri určovaní obvyklej odmeny by sa malo prihliadať aj na rozdiely v rámci regiónov je vzhľadom na žalovaným uvádzané kritériá nedôvodné, neopodstatnené a tieto kritériá nezohľadňuje žiadna organizácia kolektívnej správy v Slovenskej republike ani v zahraničí.

Okresný súd po vykonaní dokazovania poskytol autorským právam ochranu, keď žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť a priznať mu aj trovy odvolacieho konania.

4. Žalovaný v replike zotrval na svojom odvolaní a navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť a vrátiť mu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vyjadrenie žalobcu považuje za účelové. Okresný súd vo svojom odôvodnení použil doslovné tvrdenia a argumentáciu žalobcu, ktorú žalobca vyslovil v podaní, doručenom žalovanému až dňa 26.09.2017 a pre žalovaného je irelevantná skutočnosť, že toto podanie bolo zaslané ku sp. zn. 16Co/89/2016, a nie ku sp.zn. 15C/159/2016. Takýto postup súdu považoval za postup, ktorým porušil procesné práva žalovaného v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Aj ďalšie pochybenie okresného súdu v podobe konštatovania, že žalovaný je prevádzkovateľom Hotela Lux v odôvodnení jeho rozsudku, nemôže ospravedlniť pochybenia okresného súdu, ktoré disponuje v

odôvodneniach nepravdivými skutočnosťami, či sa odvoláva na dôkazy, ktoré v konaní neboli žiadnou zo strán sporu predložené.

Ďalšie tvrdenia žalobcu ohľadom obvyklej odmeny, ohľadom uzatvorenia licenčných zmlúv len s necelými 6% ubytovacích zariadení ako aj ohľadom výšky obvyklej licenčnej odmeny a nulovej výpovednej hodnoty analýzy KPMG, považuje žalovaný za účelové tvrdenie žalobcu bez náležitého preukázania a zdôvodnenia týchto tvrdení.

Ďalšie tvrdenia žalobcu sú podľa názoru žalovaného subjektívnymi tvrdeniami, a preto aj celé vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného považuje za subjektívne a účelové a v plnom rozsahu sa pridržiava svojho písomného odvolania s tým, aby krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil mu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalobca v duplike poukázal na to, že zo spisu vedeného súdom v tomto konaní ako aj z podania žalobcu zo dňa 13.12.2017 je nesporné, že súd prvej inštancie nemohol žalovanému v tomto konaní doručovať podanie žalobcu zo dňa 22.09.2017, pretože toto podanie bolo adresované Okresnému súdu Banská Bystrica pre iné konanie vedené na tomto súde, takže k porušeniu základného práva žalovaného na spravodlivý súdny proces nedošlo. Podanie žalobcu zo dňa 22.09.2017 bolo dané vo veci sp. zn. 16Co/89/2016, kedy žalobca nesprávne označil žalovaného a následne vykonal opravu tohto podania. Súd prvej inštancie vychádzal v odôvodnení rozsudku z rozsiahleho prednesu žalobcu na pojednávaní dňa 21.09.2017, kedy žalobca svoj ústny prednes čítal z písomnej prípravy, čo je zrejmé aj zo spisu. Pokiaľ ide o podanie žalobcu zo dňa 22.09.2017 vo veci sp.zn. 16Co/89/2017, jeho obsah je takmer identický s prednesom žalobcu, vykonanom na pojednávaní dňa 21.09.2017. Pri podaní zo dňa 22.09.2017 žalobca vychádzal zo svojej písomnej prípravy na pojednávanie, preto aj následne v podaní vo veci sp.zn. 16Co/89/2017 pochybil. Konajúci súd neporušil základné právo žalovaného, ako to žalovaný účelovo prezentuje.

Pokiaľ ide o výhrady žalovaného k spôsobu ustálenia preukázania obvyklej licenčnej odmeny ako základu pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia, ktorého sa žalobca v konaní domáha, žalobca v plnom rozsahu odkázal na svoje písomné a ústne vyjadrenia a má za to, že obvyklá licenčná odmena v čase neoprávneného zásahu do chránených práv bola taká, ako je uvedená v sadzobníku žalobcu, platného od 01.01.2015.

6. Duplika bola žalovanému doručená na vedomie; právo vyjadriť sa k nej už nevyužil.

7. Predmetné konanie začalo pred 30.06.2016. Dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok, ktorý v §470 ods. 1 ustanovuje, že tento zákon platí aj na konania, začaté pred nadobudnutím jeho účinnosti. Podľa §470 ods. 2 C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

8. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný (§34 C.s.p.), vec preskúmal v rozsahu určenom §380 ods. 1, 2 C.s.p., bez nariadenia pojednávania v zmysle §385 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa §387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny v plnom rozsahu potvrdil.

9. Podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Krajský súd preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie; pretože je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami, uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní došlo k vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§380 ods. 2 C.s.p.). Súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenia právneho predpisu a súčasne vec správne posúdil.

11. V prejednávanej veci je z obsahu spisu zistiteľné, že žalobca nadobudol postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, pretože mu bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 Ministerstvom kultúry SR zo dňa 11.05.2010 pod č.k. MK-663/2010-70/6165, a to na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým,

hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Postavenie organizácie kolektívnej správy autorských práv má žalobca aj v zmysle zákona č. 185/2015 Z.z..

Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia v štandarde trojhviezdičkového hotela Urpín City Residence na Cikkerovej ulici 5 v Banskej Bystrici; v tomto zariadení používal v roku 2015 predmety ochrany, spravované žalobcom tzv. ďalším verejným prenosom vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení. Z webovej stránky žalovaného a z ďalších zdrojov voľne prístupných na internete vyplýva, že v tomto zariadení dochádza k verejnému prenosu dvadsiatimi siedmymi technickými zvukovoobrazovými zariadeniami.

Pri danom spôsobe použitia diel ide o žalobcom kolektívne spravované práva; na použitie diel autorov, zastupovaných žalobcom, sa vyžaduje súhlas vo forme hromadnej licenčnej zmluvy, uzatvorenej medzi žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy a žalovaným ako používateľom diel. Žalobca navrhoval žalovanému uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy na predmetné použitie diel.

Žalovaný je členom zväzu hotelov a reštaurácií SR (ZHR). Osobitnou príkaznou zmluvou splnomocnil ZHR k jeho zastupovaniu vo veci usporiadania práv a povinností, vyplývajúcich z použitia diel, požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom. Medzi žalobcom a ZHR prebiehali v roku 2015 neúspešné rokovania o podmienkach hromadnej licenčnej zmluvy, pretože v zmysle zákona č. 618/2003 Z.z. je možné použiť dielo autora výlučne na základe jeho súhlasu, udeleného prostredníctvom licenčnej zmluvy, okrem prípadov zákonných licencií.

Žalovaný bol žalobcom upozornený, že je povinný si vysporiadať vzťahy voči nemu a to prípadne aj formou podania žaloby o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy v zmysle §82 ods. 1 Autorského zákona, zložiť bankovú záruku alebo zložiť peňažné prostriedky do notárskej úschovy alebo úschovy súdu, čo však neurobil.

Žalobca upozornil žalovaného na skutočnosť, že používa spravované predmety ochrany neoprávnene a v takom prípade má povinnosť zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške dvojnásobku odmeny podľa Sadzobníka v danom roku.

V spore si žalobca uplatnil voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel za obdobie od 01.01.2015 do 31.12.2015, celkom vo výške 1.404 Eur.

Predmetom sporu je vydanie bezdôvodného obohatenia podľa Autorského zákona, ktorého výška sa odvíja od obvyklej odmeny, stanovenej v Sadzobníku žalobcu podľa Autorského zákona.

12. Vychádzajúc z odvolacích námietok žalovaného, po preskúmaní procesného postupu súdu prvej inštancie, krajský súd konštatuje, že odvolanie nie je dôvodné.

Žalovaný namieta nesprávny procesný postup okresného súdu (§365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) v takej miere, že došlo ku porušeniu jeho práva na spravodlivý proces tým, že okresný súd mu nedoručil vyjadrenie žalobcu, resp. že mu vyjadrenie protistrany, na ktorom okresný súd založil dôvody svojho rozhodnutia, bolo doručené až 5 dní po pojednávaní, na ktorom súd vyhlásil rozsudok.

Táto odvolacia námietka neobstojí. Na čísle listu 236 súdneho spisu je zažurnalizované elektronické podanie právnej zástupkyne žalobcu zo dňa 17.09.2017, z obsahu ktorého vyplýva, že v právnej veci sp.zn. 15C/159/2016 doručil žalovaný priamo žalobcovi vyjadrenie, ku ktorému sa žalobca riadne vyjadrí na pojednávaní dňa 21.09.2017; následne zo zápisnice z pojednávania zo dňa 21.09.2017 vyplýva, že žalobca sa k tomuto podaniu žalovaného aj skutočne ústne vyjadril (č.l. 240 a nasl.). Žiadne písomné podanie žalobcu s písomným vyjadrením v tejto prejednávanej veci, ktoré by súd opomenul doručiť žalovanému, v tomto spore neexistuje.

Doručenie vyjadrenia žalobcu žalovanému dňa 26.09.2017 sa preukázateľne týka inej prejednávanej na Okresnom súde Banská Bystrica veci, a to sp.zn. 16C/89/2017, s totožnými právnymi zástupcami a obdobným predmetom sporu, kde len chybou v písaní označila právna zástupkyňa žalobcu inú spisovú značku na písomnom podaní, ktoré pochybenie však aj vysvetlila.

Na toto pochybenie nadväzuje ďalšia odvolacia námietka ohľadom nesprávneho označenia žalovaného v odôvodnení rozsudku (Hotel LUX v Banskej Bystrici - na strane 7 rozsudku okresného súdu), ktorá je nedôvodná, keďže ide o jednoznačnú chybu v písaní vo vyjadrení žalobcu, doručeného okresnému súdu dňa 19.08.2016 (č.l. 35 až 41 spisu), z ktorého okresný súd čerpal údaje pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia.

13. Ďalšie odvolacie námietky žalovaného ohľadom nezisťovania výšky odmeny a nevykonania navrhovaného dokazovania súdom prvej inštancie znaleckým dokazovaním (§365 ods.1 písm. e/ C.s.p.) tiež nie sú dôvodné. Predmetom sporu v prejednávanej veci bolo zaplatenie bezdôvodného obohatenia žalovaným, a nie určovanie výšky odmeny v Sadzobníku. Okresný súd nemal povinnosť

ani prejudiciálne rozhodovať o jej výške, i keď sa od nej odvíjal nárok na bezdôvodné obohatenie. Hoci okresný súd podrobne nešpecifikuje dôvody akceptovania výšky odmeny, uvedenej v Sadzobníku žalobcu, odvolací súd, dopĺňajúc dôvody rozsudku súdu prvej inštancie, vychádzajúc zo Sadzobníka žalobcu, poukazuje na výklad pojmu „obvyklá odmena“. Aj podľa judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorá je vzhľadom na podobnosť právnej úpravy aplikovateľná aj v slovenskom právnom prostredí, sadzobníku organizácie kolektívnej správy v zásade prisudzuje hodnotu meradla výšky obvyklej autorskej odmeny (rozsudky sp.zn. 30Cdo/1759/2011 z 21.12.2012 alebo 30Cdo/2715/2015 z 27.01.2016). Žalovaný možnosť uzatvoriť so žalobcom hromadnú licenčnú zmluvu s navrhovanou zľavou 40% nevyužil. Obvyklá odmena je taká, za akú boli v rozhodnom období skutočne poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia licenciu získali. Žalobca preukázal, že v rozhodnom období uzatvoril 218 hromadných licenčných zmlúv za odmenu, dohodnutú podľa jeho sadzobníka, čo ju robí odmenou obvyklou. Aj v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS/101/2011 sa obvyklosť licenčnej odmeny posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv žalobcu obvykle poskytoval licenciu iným užívateľom, teda za akú uzatváral hromadné licenčné zmluvy. Právna úprava §56 ods. 1 písm. g) starého autorského zákona je špeciálnou k všeobecnej právnej úprave bezdôvodného obohatenia v Občianskom zákonníku.

14. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný napriek neúspešným rokovaniam so žalobcom od roku 2015 nevyužil autorským zákonom (§82) danú možnosť požadovať, aby obsah hromadnej licenčnej zmluvy, vrátane odmeny za použitie spravovaných predmetov ochrany, určil súd.

15. Okresný súd rozhodol správne, keď žalobe vyhovel; žalovaný v roku 2015 ako používateľ zasiahol prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) bez uzatvorenia hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom do majetkových práv autorov literárnych, dramatických, hudobno-dramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických diel, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia, ktorých zastupuje žalobca. Žalovaný v zmysle §84 ods. 1 AZ nepreukázal, že ten-ktorý nositeľ práv (k literárnym, dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým a dielam úžitkového umenia) výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv. Keďže bolo v odbore použitia týchto predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa §80 Autorského zákona, bol žalovaný ako používateľ povinný plniť svoje povinnosti, vyplývajúce z použitia predmetu ochrany (aj povinnosť získať licenciu) prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany, t.j. žalobcu. Použitie diel z uvádzaných odborov bez súhlasu nositeľov autorských práv k nim predstavuje neoprávnený zásah do práv ich nositeľov (autorov). Tento zásah na strane žalovaného zakladá majetkový prospech a na strane autorov, ktorých práva sú kolektívne spravované žalobcom, právo na jeho vydanie, t.j. na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako ustanovuje §56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona.

16. Odvolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§220 ods. 2 C.s.p.). Okresný súd vykonal dostatočné dokazovanie, ktoré v plnom rozsahu korešponduje s prijatým záverom v jeho rozsudku. Rozsudok je správny aj ohľadom úroku z omeškania a vo výroku o trovách konania, osobitne odvolaním nenapadnutými.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa §396 ods. 1 C.s.p. (o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie) v spojení s §255 ods. 1 C.s.p. (súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci) a v spojení s §262 ods. 1 C.s.p. (o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí) tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

18. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§393 ods. 2 druhá veta C.s.p.). Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).